

Stalin, J.W.

ANTWOORD AAN DE KAMERADEN KOLCHOSBOEREN.

www.MinisterieVanPropaganda.org

Men weet uit de dagbladen, dat het artikel van Stalin, "Duizelig van het sukses" en het bekende besluit van het Centraal Komitee "Over de strijd tegen het verwringen van de partijlijn bij de kollektivisatie" een sterke weerklank hebben gevonden in de gelederen van de praktici op het gebied der kollektivisatie. In verband hiermee heb ik in de laatste tijd een aantal brieven van kameraden kolchosboeren ontvangen met het verzoek, de daarin gestelde vragen te beantwoorden. Het zou mijn plicht zijn geweest, deze brieven bij wijze van partikuliere korrespondentie te beantwoorden. Dat bleek echter niet mogelijk, omdat meer dan de helft van de brieven werd ontvangen, zonder dat de adressen van hun schrijvers waren aangegeven (ze hadden vergeten de adressen in te sluiten). Intussen zijn de kwesties, die in de brieven werden aangeroerd van zeer grote politieke betekenis voor al onze kameraden. Het is bovendien duidelijk, dat ik ook die kameraden niet zonder antwoord kon laten, die vergeten hadden hun adressen in te sluiten. Dientengevolge bleek ik in de noodzakelijkheid te verkeren, de brieven van de kameraden kolchosboeren in het openbaar, d.i. in de pers, te beantwoorden, waarbij ik uit de brieven al die vragen neem, die voor de zaak nodig zijn.

Ik ging des te gereder hiertoe over, omdat ik in het bezit was van een rechtstreeks besluit van het Centraal Comité daaromtrent

De eerste vraag. Waarin ligt de kern van de fouten bij het boerenvraagstuk?

Antwoord. In een onjuiste houding tegenover de middenboer.

In het aanwenden van geweld op het gebied van de economische betrekkingen met de middenboer. In het vergeten van het feit, dat de economische smytsjka met de massa van de middenboeren niet op maatregelen van geweld moet berusten. maar op het overtuigen van de middenboer, op het verbond met de middenboer. In het vergeten van het feit, dat op het ogenblik de grondslag van de kollektivistische beweging is: het verbond van de arbeidersklasse en de arme boeren met den middenboer tegen het kapitalisme in het algemeen en tegen de koelakken in het bijzonder.

Zolang het offensief tegen de koelakken in een eenheidsfront met den middenboer werd gevoerd, ging alles goed. Maar toen sommigen onzer kameraden, dronken van het sukses, ongemerkt van de weg van het offensief tegen de koelak begonnen af te glijden naar de weg van strijd tegen de middelboer, toen zij, bij het streven naar een hoog percentage van de kollektivisatie, geweld tegen den middenboer gingen aanwenden, hem van zijn kiesrecht gingen beroven, hem als koelak vernietigden en onteigenden, toen begon men het offensief te verwringen, toen begon het eenheidsfront met de middenboer te scheuren en kreeg de koelak begriepelijkerwijze de mogelijkheid om te trachten, weer op de been te komen.

Men had vergeten, dat het geweld, dat noodzakelijk en nuttig is in de strijd tegen onze klassevijanden, ontoelaatbaar en verderfelijk is met betrekking tot de middenboer, die onze bondgenoot is.

Men vergat, dat kavalerie-charges, die noodzakelijk en nuttig zijn voor het oplossen van moeilijkheden van militaire aard, onbruikbaar en verderfelijk zijn bij het oplossen

van de moeilijkheden van de kollektivisatie; die juist in bondgenootschap met den middenboer moet worden georganiseerd.

Daarin ligt de kern van de fouten met betrekking tot het boerenvraagstuk.

Ziehier wat Lenin zegt over de economische betrekkingen met den middelboer:

“Wij moeten in de eerste plaats uitgaan van de waarheid dat er hier uit de aard van de zaak met methoden van geweld niets te bereiken valt. Hier is de economische taak van een geheel andere aard. Hier hebben wij niet te maken met een bovenste laag, die men weg kan snijden, terwijl men het gehele fundament, het gehele gebouw laat staan. Deze bovenste laag, die in de stad door de kapitalisten werd gevormd, is hier niet aanwezig. Hier met geweld optreden - dat betekent de gehele zaak bederven ... *Niets is dommer dan alleen al de gedachte aan geweld op het gebied van de economische betrekkingen met de middenboer*” (Deel XXIV, blz. 168, "Het VIIIste Congres van de R.K.P. (b)").

Verder:

"Geweld met betrekking tot de middenboer is in hoge mate schadelijk Deze laag is talrijk en omvat vele miljoenen. Zelfs in Europa, waar zij nergens zulk een kracht vormt, waar de techniek en de cultuur, het stadsleven en de spoorwegen kolossaal ontwikkeld zijn, waar men veel gemakkelijker op de gedachte aan geweld had kunnen komen, heeft niemand, geen van de meest revolutionaire socialisten ooit maatregelen van geweld met betrekking tot de middenboer voorgesteld". (Deel XXIV, blz. 167, "Het VIIIste Kongres van de R.K.P. (b)").

Dit is dus wel heel duidelijk.

De tweede vraag. Wat zijn de voornaamste fouten op het gebied van de kollektivisatie?

Antwoord. Er zijn minstens drie van zulke fouten.

1) Men heeft het Leninistisch beginsel van de vrijwilligheid bij de kollektivisatie overtreden. Men heeft de fundamentele voorschriften van de partij en het modelstatuut voor de landbouwartels over de vrijwilligheid van de kollektivisatie overtreden.

Het Leninisme leert, dat men de boeren op vrijwillige wijze in het spoor van het kollektieve bedrijf moet overbrengen, door hen te overtuigen van de voordelen van het gemeenschappelijke kollektieve bedrijf boven het bedrijf van de individuele boer. Het Leninisme leert, dat men de boeren slechts dan van de voordelen van het kollektieve bedrijf kan overtuigen, wanneer men hun metterdaad aan de hand van de ervaring *aantoont en bewijst*, dat de kolchos beter is dan het individuele bedrijf, dat zij voordeliger is dan het individuele bedrijf, dat de kolchos aan de boer, aan de arme en aan de middenboer de uitweg uit nood en ellende verschaft. Het Leninisme leert, dat zonder deze voorwaarden de kolchozen niet duurzaam kunnen zijn. Het Leninisme leert, dat ieder poging om het kollektieve bedrijf met geweld op te dringen, iedere

poging, kollektieve bedrijven door middel van dwang in te voeren slechts een ongunstig resultaat kan opleveren en de boeren alleen maar van de kollektivisatie af kan stoten.

En werkelijk zolang deze grondregel in acht werd genomen, had de kollektivisatie sukses op sukses te boeken. Maar sommigen onzer kameraden, dronken van het sukses, begonnen deze regel over het hoofd te zien, begonnen een buitengewone haast aan de dag te leggen en bij het streven naar een hoog percentage van de kollektivisatie de kolchozen door middel van dwang op te richten. Het valt niet te verwonderen, dat de negatieve resultaten van zulk een "politiek" niet lang op zich lieten wachten. De kolchozen, die in minder dan geen tijd waren ontstaan, begonnen weer even snel weg te smelten als zij waren ontstaan en een deel van de boeren, die gisteren nog een groot vertrouwen in de kolchozen hadden, begon zich ervan af te keren.

Dat is de eerste en voornaamste fout op het gebied van de kollektivisatie.

Ziehier wat Lenin zegt met betrekking tot de vrijwilligheid van de kollektivisatie:

"Tegenwoordig ligt onze taak in de overgang naar de *gemeenschappelijke* bewerking van de grond, in de overgang naar het gemeenschappelijke *groot*bedrijf. Maar van de kant van de Sovjetmacht kan er generlei dwang worden uitgeoefend; geen enkele wet dwingt daartoe. De *landbouwkommune* wordt *vrijwillig* opgericht, de overgang tot de *gemeenschappelijke bewerking* van de grond kan slechts *vrijwillig* zijn, er kan van de kant van de arbeiders- en boerenregering in dit opzicht niet de minste dwang worden uitgeoefend, hetgeen de wet ook niet toelaat. Wanneer iemand van u zulk een dwanguitoefening zou waarnemen, dan dient hij te weten, dat dit misbruik is, dat dit wetsovertreding is, die wij met alle krachten moeten trachten te corrigeren en zullen corrigeren" (Deel XXIV, blz. 43, "Antwoord op de schriftelijke vragen in de zitting van het 1ste Kongres der landarbeiders van het Petrogradse gouvernement" op 13 maart 1919).

Verder:

"Slechts in geval het ons metterdaad zal gelukken de boeren de voordelen van de gemeenschappelijke, kollektieve, koöperatieve, artelsgewijze bewerking van de grond *aan te tonen*, slechts als het ons zal gelukken de boer met behulp van het koöperatieve, artelsgewijze bedrijf te helpen, dan alleen zal de arbeidersklasse, die de staatsmacht in haar handen heeft, de boer werkelijk bewijzen, dat zij gelijk heeft, dan zal zij werkelijk duurzaam en op de juiste manier de vele miljoenen tellende boerenmassa aan haar zijde brengen. Derhalve kan men de betekenis van elke soort van onderneming op het gebied van het verlenen van bijstand aan de koöperatief en artelsgewijze gedreven landbouw niet overschatten. Wij hebben miljoenen in de afgelegenste dorpen verspreide, versplinterde, afzonderlijke bedrijven ... Slechts wanneer in de praktijk, aan de hand van de ervaring, die de boer nauw aan het hart ligt, zal worden bewezen, dat de overgang naar de koöperatieve, artelsgewijze gedreven akkerbouw noodzakelijk en mogelijk is, slechts dan zullen wij het recht hebben te zeggen, dat er in zulk een reusachtig boerenland als Rusland een belangrijke stap vooruit is gedaan op de weg van de socialistische landbouw" ¹⁾ (Deel XXIV, blz. 579-580, "Redevoering op het

1ste Kongres van akkerbouwkommunes en landbouwartels op 4 december 1919).

En tenslotte nog een passage uit de werken van Lenin:

"Bij het aansporen tot het vormen van allerlei koöperaties en eveneens van landbouwkommunes onder de boeren mogen de vertegenwoordigers van de Sovjetmacht bij het oprichten daarvan niet de minste dwang toelaten. Alleen die verenigingen zijn van waarde, die door de boeren zelf op hun vrijwillig initiatief zijn tot stand gekomen en wier voordelen door hen in de praktijk werden getoetst. Overmatige haast is schadelijk in deze kwestie, want zij is alleen maar in staat de vooringenomenheid van den middenboer tegen nieuwigheden te versterken. Vertegenwoordigers van de Sovjetmacht, die zich veroorloven dwang uit te oefenen, niet alleen rechtstreekse dwang, maar ook alleen maar indirecte dwang, teneinde de boeren in kommunes te verenigen, moeten op de strengste wijze ter verantwoording worden geroepen en van het werk in het dorp worden verwijderd"ⁱⁱ. (Deel XXIV, blz. 174, "Het VIIIste Kongres van de R.K.P. (b)", Resolutie over de houding tegenover de middenboeren).

Dat is dus duidelijk. .

Het zal wel nauwelijks nodig zijn te bewijzen, dat de partij deze voorschriften van Lenin in alle gestrengheid zal uitvoeren.

2) Men heeft het Leninistische beginsel overtreden, dat voorschrijft, rekening te houden met de uiteenlopende verhoudingen in de verschillende gebieden van de U.S.S.R. wat betreft de kollektivisatie. Men heeft vergeten, dat er in de U.S.S.R. de meest uiteenlopende gebieden zijn met verschillende economische verhoudingen en een verschillend kultuurpeil. Men heeft vergeten, dat onder deze gebieden vooraanstaande, gemiddelde en achterlijke gebieden zijn te vinden. Men heeft vergeten, dat het tempo en de methodes van de kollektivisatie *niet dezelfde kunnen zijn* voor deze zeer verschillende gebieden.

"Het zou foutief zijn, - zegt Lenin. - indien wij eenvoudigweg volgens een schabloon voor alle streken van Rusland dekreten zouden overschrijven, indien de kommunisten-bolsjewiki, de sovjetfunktionarissen in de Oekraïne en aan de Don, deze zonder oordeel des onderscheids tot andere gebieden zouden uitbreiden" ... want "wij binden ons in geen geval door een gelijksoortig schabloon, wij besluiten niet eens en voor altijd, dat onze ervaring, de ervaring van Centraal-Rusland, in haar geheel naar alle grensgebieden kan worden overgebracht" {Deel XXIV, blz. 125-126, "Het VIIIste Kongres van de K.P.S.U. (b)"; Verslag van het Centraal Comité op 18 maart).

Lenin zegt verder:

"Centraal-Rusland, de Oekraïne en Siberië volgens een schabloon te behandelen, ze aan een bepaald schabloon te onderwerpen. dat zou een zeer grote domheid zijn" (Deel XXVI, blz. 243. "Het Xde Kongres van de R.K.P. (b)"; "Referaat over de belasting in

natura" op 15 maart).

Tenslotte legt Lenin de kommunisten van de Kaukasus de plicht op, dat zij

"de eigenaardigheid van hun toestand en die van hun republieken moeten begrijpen, in onderscheid met de toestand en de verhoudingen van de R.S.F.S.R., de noodzakelijkheid moeten begrijpen om onze tactiek niet te kopiëren, maar om die met overleg te veranderen overeenkomstig het verschil in konkrete verhoudingen" (Deel XXVI, blz. 191. "Aan de kameraden-kommunisten van Azerbaidzjan, Georgië, Armenië, Dagestan en de Bergrepubliek").

Dat is dus duidelijk.

Op grond van deze aanwijzingen van Lenin heeft het Centraal Comité van onze partij in zijn besluit "over het tempo van de kollektivisatie" (zie de "Pravda" van 6 januari 1930) het gebied van de U.S.S.R. van uit het gezichtspunt van het tempo van de kollektivisatie in drie groepen verdeeld, waarvan de Noord-Kaukasus, de Midden- en Beneden-Wolga de kollektivisatie in hoofdzaak in het voorjaar van 1931 kunnen beëindigen, terwijl de andere graangebieden (de Oekraïne, het centrale gebied van de Zwarte Aarde, Siberië, de Oeral, Kazakstan enz.) ze in hoofdzaak in het voorjaar van 1932 ten einde kunnen voeren en de overige gebieden de kollektivisatie tot aan het einde van het eerste vijfjarenplan, d.w.z. tot 1933 kunnen rekken.

Dat is wel duidelijk.

Wat geschiedde echter in werkelijkheid? Het bleek dat sommigen onzer kameraden, dronken van de eerste suksessen van de kollektivisatie, zowel de aanwijzingen van Lenin, als de besluiten van het Centraal Comité kalmweg hadden vergeten. Het Moskouse gebied begon in een koortsachtige jacht naar overdreven cijfers van de kollektivisatie zijn funktionarissen in te stellen op de beëindiging der kollektivisatie in het voorjaar van 1930, hoewel het niet minder dan drie jaar (einde 1932) tot zijn beschikking had. Het Centrale gebied van de Zwarte Aarde, dat niet "bij de anderen achter wilde blijven", begon zijn funktionarissen in te stellen op de beëindiging van de kollektivisatie in de eerste helft van 1930, hoewel het niet minder dan 2 jaar (einde 1931) te zijner beschikking had. En de funktionarissen van Transkaukasië en van Turkestan begonnen zich in hun ijver, om de vooraanstaande gebieden "in te halen en voorbij te streven", in te stellen op de beëindiging van de kollektivisatie in de "kortst mogelijke tijd", hoewel zij vier volle jaren (einde 1933) te hunner beschikking hadden. Het valt te begrijpen, dat bij zulk een overijld "tempo" van de kollektivisatie, de op de kollektivisatie minder voorbereide gebieden in hun ijver om de meer voorbereide gebieden "voorbij te streven", genoodzaakt bleken om een verscherpte administratieve druk uit te oefenen en de ontbrekende factoren voor een snel tempo van de kollektivisatie door hun eigen administratieve ijver trachtten te vervangen. De resultaten zijn bekend. Allen is de warboel bekend, die in deze gebieden ontstond en die later door het ingrijpen van het Centraal-Komitee weer in het reine moest worden

gebracht.

Dit is de tweede fout op het gebied van de kollektivisatie.

3) Men heeft met betrekking tot de kollektivisatie het Leninistische beginsel overtreden, dat het ontoelaatbaar is, een nog onvoltooide vorm van de beweging over te springen. Men heeft het Leninistische beginsel overtreden, om de ontwikkeling van de massa's niet vooruit te snellen, de beweging van de massa's niet te bevelen, zich niet van de massa's los te maken, maar met hen tezamen voorwaarts te schrijden, ze tot onze leuzen te brengen en het hun gemakkelijk te maken zich aan de hand van hun eigen ervaring van de juistheid van onze leuzen te overtuigen.

"Toen het Petrogradse proletariaat en de soldaten van het Petrogradse garnizoen de macht in handen namen, - zegt Lenin, - wisten zij zeer goed, dat zij bij de opbouw op het platteland grote moeilijkheden zouden ontmoeten, dat hier slechts geleidelijk te werk kon worden gegaan, dat hier *de grootste domheid zou zijn om te pogen het gemeenschappelijk bewerken van de grond door middel van dekretten*, door middel van verordeningen *in te voeren*, dat slechts een uiterst gering aantal bewuste elementen hiertoe zou kunnen overgaan, maar dat de overgrote meerderheid van de boeren zich deze taak niet stelde. En daarom beperkten wij ons tot datgene, wat absoluut noodzakelijk was in het belang van de ontwikkeling van de revolutie; in *geen geval de ontwikkeling van de massa's voorbij snellen, maar afwachten*, totdat uit de eigen ervaring van deze massa's, uit hun eigen strijd de voorwaartsbeweging opgroeit"ⁱⁱⁱⁱ (zie Deel XXIII blz. 252; "Het VIde Alrussische buitengewone Congres van de Sovjets").

Uitgaande van deze aanwijzingen van Lenin, heeft het Centraal Comité in zijn bekend besluit "Over het tempo van de kollektivisatie" (zie de "Pravda" van 6 januari 1930) verklaard, dat a) het landbouwartel op het huidige moment de hoofdvorm van de kollektivisatie is; b) het - in verband daarmee noodzakelijk is een modelstatuut voor het landbouwartel als de hoofdvorm van de kollektivisatie uit te werken, c) het in ons praktisch werk ontoelaatbaar is de kollektivisatie van bovenaf te "dekreteren" en "in de kollektivisatie te liefhebben".

Dat betekent, dat wij thans niet naar de kommune koers zetten, maar naar het landbouwartel als de hoofdvorm van de kollektivisatie, dat het niet geoorloofd is over het landbouwartel heen te springen naar de kommune en dat men de massa-beweging van

de boeren naar de kolchozen, niet door het "dekreteren" van de kolchozen, niet door een "geliefhebber in kolchozen" mag vervangen.

Dit is wel duidelijk.

Wat geschiedde echter in werkelijkheid? Het bleek dat sommigen onzer kameraden dronken van de eerste suksessen der kollektivisatie, kalmweg zowel de aanwijzingen van Lenin, als het besluit van het Centraal Comité vergaten. Inplaats van een massa-beweging voor het landbouwartel te organiseren, begonnen deze partijgenoten de

individuele boeren rechtstreeks tot het statuut van de kommune "te brengen". Inplaats van de artelvorm van de beweging te verankeren, begonnen zij door middel van dwang het kleine vee, het pluimvee, het melkvee voor eigen gebruik, de woonhuizen te "socialiseren", De resultaten van deze voor een Leninist ontoelaatbare overhaasting zijn thans aan allen bekend. Stabiele kommunes hebben zij in de regel natuurlijk niet tot stand gebracht. Inplaats daarvan lieten zij echter een gehele reeks landbouwartels uit hun handen glippen. Er bleven weliswaar "goede" resoluties over. Maar wat heeft men daaraan?

Dat is de derde fout op het gebied der kollektivisatie.

De derde vraag. Hoe konden deze fouten ontstaan en hoe moet de partij ze corrigeren?

Antwoord. Zij ontstonden op grond van onze snelle suksessen op het gebied van de kollektivisatie. Suksessen maken soms duizelig. Zij doen niet zelden een bovenmatige eigendunk en eigenwaan ontstaan. Dat kan bijzonder gemakkelijk overkomen aan vertegenwoordigers van een partij, die aan de macht is. En vooral aan vertegenwoordigers van een partij als de onze, wier kracht en gezag bijna geen grenzen kent. Hier zijn gevallen van kommunistische eigendunk, waartegen Lenin zo grimmig heeft gestreden, zeer wèl mogelijk. Hier is het geloof aan de almacht van een dekreet, een resolutie, een verordening heel wel mogelijk. Hier is het gevaar van het verworden van de revolutionaire maatregelen van de partij tot een hol ambtelijk gedekreter van enkele partijvertegenwoordigers in deze of gene uithoek van ons onmetelijk land, zeer zeker een reëel gevaar. Ik bedoel hier niet alleen de plaatselijke funktionarissen, maar ook enkele gebiedsfunktionarissen en enkele leden van het Centraal-Komitee.

"Kommunistische eigendunk - zegt Lenin, - betekent, dat iemand, die zich in de kommunistische partij bevindt, omdat hij er nog niet uit is verwijderd, zich verbeeldt, dat hij al zijn opgaven door communistisch gedekreter kan oplossen" (zie Deel XXVII, blz. 50-51; .. Het Iide Alrussische Kongres van medewerkers bij de politieke voorlichting op 17-22 Oktober 1921, "De hoofdvijand is de kommunistische eigendunk").

Ziehier op welke grondslag de fouten bij de kollektivisatie en de verdraaiingen van de partijlijn op dit gebied ontstonden.

Waarin bestaat het gevaar van deze fouten en verdraaiingen, wanneer zij ook in de toekomst zullen voortduren, wanneer zij niet snel en zonder sporen achter te laten, zullen worden opgeruimd?

Het gevaar ligt hier in het feit, dat deze fouten ons rechtstreeks voeren naar het diskrediteren van de kollektivisatie, naar onenigheid met den middelboer, naar de desorganisatie van de arme boeren, naar een verwarring in onze gelederen, naar de verzwakking van onze gehele socialistische opbouw, naar het herstel van de koelakken. Kortom, deze fouten hebben de strekking ons af te voeren van de weg van het versterken van het verbond met de hoofdmassa's der boeren, van de weg van het versterken van de proletarische diktatuur en te brengen op de weg van de breuk met deze massa's, op weg der ondermijning van de proletarische diktatuur.

Dit gevaar viel reeds in de tweede helft van Februari op te merken, op hetzelfde

moment, toen een deel onzer kameraden, verblind door de behaalde successen, een kant uitdraafde, die van de weg van het Leninisme afvoert. Het Centraal-Komitee van de partij hield rekening met dit gevaar en greep onverwijld in deze kwestie in en droeg Stalin op, de kameraden, die over de schreef waren gegaan te waarschuwen in de vorm van een speciaal artikel over de kollektivisatie. Sommigen zijn van mening, dat het artikel "Duizelig van het sukses" het resultaat van het persoonlijk initiatief van Stalin is. Dat is natuurlijk onzin. Wij houden er geen Centraal-Komitee op na, om in dergelijke zaken het persoonlijk initiatief van wie ook toe te laten. Dit was een grondige verkenning van ons C. K. En toen de diepte en de afmetingen van de fouten aan het licht waren gebracht, talmde het C. K. niet om met heel de kracht van zijn autoriteit de fouten te lijf te gaan en publiceerde het zijn vermaard geworden besluit van 15 Maart 1930.

Het is moeilijk om mensen, die hals over kop naar de afgrond snellen, in hun razende vaart te stuiten en hen op de juiste weg te brengen. Maar ons C. K. heet juist daarom het Centraal-Komitee van de Leninistische partij, omdat het ook nog grotere moeilijkheden weet te overwinnen. En het heeft deze moeilijkheden in hoofdzaak reeds overwonnen.

In zulke gevallen is het voor gehele afdelingen van de partij moeilijk hun vaart in te houden, tijdig op de juiste weg terug te keren en onderweg hun gelederen te reorganiseren. Maar onze partij heet immers de partij van Lenin, juist omdat zij over een voldoende elasticiteit beschikt om dergelijke moeilijkheden te overwinnen. En zij heeft deze moeilijkheden in hoofdzaak reeds overwonnen.

De hoofdzaak ligt hier in het feit, dat men de moed moet tonen, zijn fouten te erkennen en de kracht te vinden om, ze in de kortst mogelijk tijd uit te bannen. De vrees om na de bedwelming door de kortgeleden behaalde successen zijn fouten te erkennen, de vrees voor zelfkritiek en de onwil om zijn fouten snel en vastberaden te verbeteren - daarin ligt de voornaamste moeilijkheid. Men hoeft slechts deze moeilijkheid te overwinnen, men hoeft slechts de overdreven opgaven en het bureaucratische opdrijven van de cijfers over boord te werpen, men hoeft slechts zijn aandacht om te schakelen op de taak van de organisatorische en economische opbouw van de kolchozen om van de fouten zelfs geen spoor over te laten. Er is niet de minste reden er aan te twijfelen, dat de partij in hoofdzaak deze gevaarlijke moeilijkheid reeds heeft overwonnen.

"Alle revolutionaire partijen, - zegt Lenin, die tot nu toe ten onder zijn gegaan, - zijn ten onder gegaan, omdat zij eigendunk hadden en niet in staat waren te zien, waarin hun kracht lag, omdat zij bang waren over hun eigen zwakheden te spreken. Wij zullen echter niet ten onder gaan omdat wij niet bang zijn over onze zwakheden te spreken en onze zwakheden zullen leren overwinnen"^{iv} (zie Deel XXVII, blz. 260-261; "Het XIde Kongres van de R.K.P. (b)"; "Slotwoord bij het politieke verslag van het C. K. der R.K.P. (b)" op 28 Maart).

Deze woorden van Lenin mag men niet vergeten.

De vierde vraag. Is de strijd tegen de het verdraaiingen van de partijlijn geen schrede achterwaarts, geen terugtocht?

Antwoord. Natuurlijk niet! Hier kunnen slechts mensen over "en terugtocht spreken, die het voortzetten van de fouten en de verdraaiingen als een aanval beschouwen en de strijd tegen de fouten als een terugtocht. Een aanval in de vorm van een opeenhoping van fouten en verdraaiingen - dat is wat je noemt een fraaie "aanval".

Wij hebben het landbouwartel als de hoofdvorm van de kollektivisatie op het huidige moment op de voorgrond gesteld en daarbij een overeenkomstig model-statuuat als leidraad bij het werk op het gebied van de kollektivisatie gegeven. Aanvaarden wij hier de terugtocht? Natuurlijk niet! .

Wij hebben de versterking van de smytsjka op produktiegebied van de arbeidersklasse en de arme boeren met den middel boer als de grondslag van de kollektivisatie op het huidige moment naar voren gebracht. Aanvaarden wij hier de terugtocht? Natuurlijk niet!

Wij hebben de leuze van de likwidatie van de koelakken als klasse als hoofdleuze van ons praktische werk op het platteland op het huidige moment naar voren gebracht. Aanvaarden wij hier de terugtocht? Natuurlijk niet!

Wij hebben reeds in Januari 1930 een bepaald tempo van de kollektivisatie van de landbouw in de U.S.S.R. aangenomen en daarbij de gebieden van de U.S.S.R. in bepaalde groepen verdeeld en voor iedere groep haar eigen bijzonder tempo bepaald. Aanvaarden wij hier de terugtocht? Natuurlijk niet!

Wat is hier dan de "terugtocht" van de partij?

Wij willen, dat mensen die fouten en verdraaiingen hebben begaan, van hun eigen fouten afstand willen doen. Wij willen, dat de botteriken hun botheid zullen afleggen en het standpunt van het Leninisme zullen aanvaarden. Wij willen dit, omdat het alleen onder deze voorwaarden mogelijk zal zijn, de werkelijke aanval op onze klassevijanden voort te zetten. Betekent dit nu, dat wij daarmee een stap achteruit doen? Natuurlijk niet! Dat betekent alleen maar, dat wij de juiste aanval willen voeren en niet een bot spel met de aanval willen spelen.

Is het soms niet duidelijk, dat alleen zonderlingen en mensen met "linkse" overdrijvingen dit standpunt van de partij voor een terugtocht kunnen houden?

Mensen, die over een terugtocht zwetsen, begrijpen op z'n minst twee dingen niet:

1) Zij kennen de wetten van de aanval niet. Zij begrijpen niet, dat een aanval, zonder bevestiging van de veroverde stellingen een aanval is, die tot mislukking is gedoemd. Wanneer kan een aanval, nemen wij aan op militair gebied, sukses hebben? Wanneer de mensen zich niet tot een algemene opmars beperken, maar tegelijkertijd. trachten de veroverde stellingen te bevestigen, hun krachten, al naar de zich veranderende omstandigheden om te groeperen, de achterhoede vooruit te brengen en reserves erbij te betrekken. Waar is dit alles voor nodig? Om zich tegen verrassingen te verzekeren, om hier en daar doorbraken te herstellen, waartegen geen enkele aanval verzekerd is en om op deze wijze de volledige likwidatie van den vijand voor te bereiden. Van zuiver militair standpunt beschouwd lag de fout van de Poolse troepen in het jaar 1920 hierin, dat zij deze regel niet in acht hebben genomen. Daardoor valt o.a. ook te verklaren, dat zij na een snelle algemene opmars tot Kiëw, genoodzaakt waren later even snel weer in

massa tot Warschau terug te trekken. De fout van de Sowjet-troepen in het jaar 1920 lag, wederom van zuiver militair standpunt beschouwd, hierin, dat zij bij hun aanval op Warschau de fout van de Polen herhaalden.

Hetzelfde moet worden gezegd over de wetten van de aanval aan het front van de klassenstrijd. Men kan geen succesvolle aanval ter likwidatie van de klassevijanden ondernemen, zonder de veroverde posities te bevestigen zijn krachten om te groeperen het front van reserves te verzekeren, de achterhoede vooruit te brengen enz.

Heel de kwestie komt hierop neer, dat botterikken de wetten van de aanval niet begrijpen. De partij daarentegen begrijpt deze wetten en verwezenlijkt ze.

2) Zij begrijpen de klassenaard van de aanval niet. Zij schreeuwen over een aanval. De aanval echter op welke klasse, in bondgenootschap met welke klasse? Wij vallen de kapitalistische elementen op het platteland aan in bondgenootschap met den middelboer, want alleen een zodanige aanval kan ons de overwinning verzekeren. Maar wat te doen, wanneer in het vuur van de ijver van afzonderlijke afdelingen van de partij de aanval van de juiste weg begint af te glijden en zijn scherpte tegen onzen bondgenoot, tegen den middelboer richt? Hebben wij soms iedere soort aanval nodig, hebben wij soms niet de aanval op een bepaalde klasse in bondgenootschap met een bepaalde klasse nodig? Don-Quichotte verbeeldde zich eveneens, dat hij vijanden aanviel, toen hij een aanval op windmolens ondernam. Het is echter bekend, dat hij zich bij deze aanval, met verlof gezegd, het hoofd te pletter liep.

De lauweren van Don-Quichote laten blijkbaar onze "linkse" overdrijvers niet met rust.

De vijfde vraag. Welk gevaar is bij ons het hoofdgevaar, het rechtse of het "linkse"?

Antwoord. Het hoofdgevaar is bij ons het rechtse gevaar. Het rechtse gevaar was en blijft bij ons het voornaamste gevaar.

Is deze stelling niet in tegenspraak met de bekende stelling in het besluit van het C. K. van 15 Maart 1930, dat de fouten en de verdraaiingen van de "linkse" overdrijvers thans de voornaamste rem van de kollektivisatie zijn? Neen, dat is niet met elkaar in tegenspraak. Het gaat hierom, dat de fouten van de "linkse": overdrijvers op het gebied van de kollektivisatie, fouten zijn, die een gunstige situatie scheppen voor het versterken en verankeren van de rechtse afwijking in de partij. Waarom? Omdat deze fouten de partijlijn in een vals licht stellen - zij dus het diskrediteren van de partij vergemakkelijken - en dientengevolge ook de strijd van de rechtse elementen tegen de leiding van de partij vergemakkelijken. Het diskrediteren van de partijleiding is juist het elementaire terrein, op welks grondslag de strijd van de dragers van de rechtse afwijking tegen de partij zich alleen kan ontplooiën. Dit terrein wordt, door de "linkse" overdrijvers, met hun fouten en hun verdraaiingen aan de mensen van de rechtse afwijking verschaft. Derhalve, om met succes tegen het rechtse opportunisme te kunnen strijden, moet men de fouten van de "linkse" opportunisten overwinnen. De "linkse" overdrijvers zijn objektief de bondgenoten van de mensen van de rechtse afwijking.

Zulk een eigenaardig verband bestaat er tussen het "linkse" opportunisme en de rechtse

afwijking.

Door dit verband moet dan ook het feit worden verklaard, dat sommigen van de "linksen" vrij vaak over een blok met de rechtsen spreken. Daardoor laat zich dan ook het eigenaardige verschijnsel verklaren, dat een deel van de "linksen", dat gisteren nog een hoera-offensief "doorzette" en de U.S.S.R. in twee à drie weken trachtte te kollektiveren, vandaag tot passiviteit vervalt, de handen in de schoot legt, kalmweg het strijdperk aan de mensen van de rechtse afwijking overlaat en op deze wijze de lijn ener werkelijke terugtocht (zonder aanhalingstekens!) tegenover de koelakken volgt. De bijzonderheid van het huidige moment ligt hierin, dat de strijd tegen de fouten van de "linkse" overdrijvers bij ons tot een voorwaarde en een eigenaardige vorm van de succesvolle strijd tegen het rechtse opportunisme wordt.

De zesde vraag. Hoe moet het uittreden van een deel van de boeren uit de kolchozen worden beschouwd?

Antwoord. Het uittreden van een deel van de boeren betekent, dat bij ons in de laatste tijd een zeker aantal niet duurzame kolchozen zijn ontstaan, die zich nu van onstandvastige elementen zuiveren. Dit betekent, dat de opgeblazen kolchozen verdwijnen, de hechte kolchozen blijven bestaan en steeds sterker zullen worden. Ik ben de mening toegedaan, dat dit een volkomen normaal verschijnsel is. Sommige partijgenoten worden daardoor radeloos, vervallen in paniek en klampen zich krampachtig aan de opgeblazen procenten vast. Anderen hebben leedvermaak en profeteren de "mislukking" van de kollektivisatie. Zowel dezen als genen vergissen zich ten zeerste. Zowel dezen als genen zijn ver van het Marxistische begrip van het wezen van de kollektivisatie verwijderd.

In de eerste plaats vertrekken uit de kolchozen de z.g.n. dode zielen^v. Dat is zelfs geen uittreden, maar het konstateren van een lege ruimte. Hebben wij dode zielen nodig? Natuurlijk niet. Ik ben van mening, dat de Noord-Kaukasiërs en de Oekraïners volkomen juist handelen, als zij de kolchozen met dode zielen opheffen en I werkelijk levensvatbare en stabiele kolchozen organiseren. Daar kan de kollektivisatie alleen maar bij winnen.

Ten tweede vertrekken de vreemde elementen, die rechtstreeks aan onze zaak vijandig gezind zijn. Het is duidelijk, dat hoe eerder zulke elementen uit de kolchozen worden geworpen, des te beter dit voor de kollektivisatie-beweging is.

Tenslotte vertrekken de weifelende elementen, die men noch vreemde elementen, noch dode zielen kan noemen. Dit zijn die zelfde boeren, die wij 'Vandaag nog niet van de juistheid van onze zaak vermochten te overtuigen, maar die wij stellig *morgen* daarvan zullen overtuigen. Het uittreden van zulke boeren is een ernstig, hoewel tijdelijk verlies voor de kolchosbeweging. Daarom is de strijd om de weifelende elementen in de kolchozen thans één van de belangrijkste opgaven van de kollektivisatie.

Hieruit volgt, dat het uittreden van een gedeelte van de boeren uit de kolchozen niet alleen maar een ongunstig verschijnsel is. Hieruit volgt, dat dit uittreden, voorzover het de kolchozen van dode zielen en rechtstreeks vijandige elementen zuivert, een heilzaam proces ter genezing en versterking van de kolchozen is.

Een maand geleden rekende men, dat in de graangebieden meer dan 60 % van de

bedrijven was gekollektiveerd. Thans is het duidelijk, dat dit cijfer, wanneer men de werkelijke en enigmatische stabiele kolchozen op het oog heeft, klaarblijkelijk overdreven was. Wanneer men bij de kollektivisatie na het uittreden van een gedeelte van de boeren een cijfer van 40 % gekollektiveerde bedrijven voor de graangebieden konsolideren kan, - en dit is ongetwijfeld te verwezenlijken - dan zal dit op het huidige moment een zeer groot succes van de kollektivisatie zijn. Ik neem het gemiddelde cijfer voor de graangebieden, hoewel ik zeer goed weet, dat er bovendien bij ons afzonderlijke distrikten zijn met een volledige kollektivisatie van 80 tot 90 %. 40 % Kollektivisatie in de graangebieden, - dat betekent, dat wij in staat zijn, het oorspronkelijke vijfjarenplan van de kollektivisatie tegen de lente van 1930 tot het dubbele te vervullen.

Wie zal de moed hebben het beslissende karakter van deze historische overwinning der socialistische ontwikkeling van de U.S.S.R. te ontkennen?

Zevende vraag. Handelen de weifelende boeren goed, als zij uit de kolchozen treden?

Antwoord. Neen, zij handelen niet goed. Treden zij uit de kolchozen, dan handelen zij tegen hun eigen belangen, omdat alleen de kolchozen de boeren de uitweg uit gebrek en onwetendheid kunnen brengen. Treden zij uit de kolchozen, dan plaatsen zij zich zelf in een slechtere toestand, want zij beroven zich zelf van die voorrechten en voordelen, die de Sowjet-macht aan de kolchozen verleent. De fouten, de verdraaiingen in de kolchozen zijn geen argument tot uittreden. De fouten moeten met verenigde krachten worden gekorrigeerd, terwijl men in de kolchos blijft. Zij zijn des te gemakkelijker te korrigeren, omdat de Sowjet-macht ze uit alle kracht zal bestrijden.

Lenin zegt:

... "het systeem van het kleine bedrijf onder de waren produktie is niet in staat om de mensheid van armoede en onderdrukking der massa's te bevrijden" (zie Deel XX, blz. 122, "De taak van het proletariaat in onze revolutie". "Het agrarisch en nationale program").

Lenin zegt:

.. "met het kleine bedrijf kan men niet uit ellende komen". (zie Deel XXIV, blz. 54°, "Redevoering op de Iste Alrussische beraadslaging over het werk op het platteland", op 18 November 1919).

Lenin zegt:

"Wanneer wij als van ouds op kleine bedrijven zullen zitten, zij het ook als vrije burgers op vrije grond, dan dreigt ons toch altijd de onvermijdelijke ondergang". (zie Deel XX, blz. 417, "Het Iste Alrussische Kongres van boerenafgevaardigden").

"Slechts met behulp van de gemeenschappelijke, artelsgewijze en koöperatieve arbeid kunnen wij uit het slop geraken, waarin de imperialistische oorlog ons heeft gedreven" (zie Deel XXIV, blz. 537. "Redevoering op de Iste Alrussische beraadslaging over het werk op het platteland", op 18 November 1919).

Lenin zegt:

"Het is noodzakelijk, tot gemeenschappelijke grondbewerking in grote modelbedrijven over te gaan, want zonder dit is het onmogelijk, uit die ontredde toestand te geraken, waarin Rusland zich thans bevindt" (zie Deel XX, blz. 418, "Het Iste Alrussische Kongres van boerenafgevaardigden").

Wat betekent dit alles?

Dit betekent, dat de kolchozen *het enige* middel zijn, dat de boeren de uitweg uit gebrek en onwetendheid biedt.

Het is duidelijk, dat de boeren niet juist handelen, wanneer zij uit de kolchozen treden.

Lenin zegt:

"Gij weet natuurlijk allen uit de gehele werkzaamheid van de Sowjet-macht welk een geweldige betekenis wij aan de .kommunes, de artel en in het algemeen aan iedere organisatie toekennen, die gericht is op het omzetten en de geleidelijke medewerking bij deze omzetting van het kleine, individuele boerenbedrijf in het gemeenschappelijke koöperatieve, of artelsgewijze gevoerde bedrijf" (zie Deel XXIV, blz. 579, 'Redevoering op het 1ste Kongres van akkerbouwkommunes en landbouwartels" op 4 December 1919).

Lenin zegt:

..... "dat de Sowjet-macht rechtstreeks de voorkeur heeft gegeven aan de kommunes en de produktieve associaties en ze op de eerste plaats heeft gezet" ("De proletarische revolutie en de renegaat Kautsky" blz. 83 dl. 8 der Marxistische Bibliotheek).

Wat betekent dit?

Dit betekent, dat de Sowjet-macht aan de kolchozen voorrechten zal geven en de voorkeur zal schenken boven de individuele bedrijven. Dit betekent, dat zij de kolchozen voorrechten zal schenken, zowel in (je zin van het ter beschikking stellen van grond, als in

de zin van het verzorgen met machines, tractoren, zaaigoed enz., als ook in de zin van het verminderen van belastingen en het verlenen van krediet.

Waarom schenkt de Sowjet-macht deze voordelen en deze voorkeur aan de kolchozen? Omdat de kolchozen het enige middel zijn, om de boeren van hun ellende te bevrijden,

Omdat de bijzondere hulp, die aan de kolchozen wordt bewezen, de meest werkelijke vorm van hulp aan de arme en de middelboeren is,

Dezer dagen heeft de Sowjet-macht besloten, al het gesocialiseerde werkvee in de kolchozen (paarden, ossen enz.) alle koeien, varkens, schapen en al het pluimvee, die zich hetzij in het kollektieve bezit van de kolchozen of in het individuele bezit van de kolchosboeren bevinden, voor twee jaar van belasting vrij te stellen.

De Sowjet-macht heeft bovendien besloten om tot het einde van het jaar uitstel van betaling te verlenen voor de schulden, die wegens het opnemen van kredieten op de kolchosboeren rusten en alle straffen en gerechtelijke vorderingen, die tot de Iste April

aan de kolchozen toegetroden boeren waren opgelegd, *kwijt te schelden*", Zij besloot tenslotte de verplichting op zich te nemen om aan de kolchosboeren in het lopende jaar kredieten te verlenen tot een bedrag van 500 miljoen roebel. Deze voordelen zullen de kolchosboeren hulp verlenen, Deze voordelen zullen die kolchosboeren ten goede komen, die aan het uittreden uit de kolchozen weerstand wisten te bieden, die gestaald werden in de strijd tegen de vijanden van de kolchozen, die de kolchozen verdedigden en het grootse vaandel van de kolchosbeweging vast in handen hebben gehouden, Deze voordelen zullen die arme en middelboeren-kolchosleden te hulp komen, die thans de hoofdkern van onze kolchozen vormen, die onze kolchozen versterken, ze een vaste vorm verlenen en die miljoenen en miljoenen hoeren voor het socialisme zullen winnen. Deze voordelen zullen die kolchosboeren te hulp komen, die thans de voornaamste kaders van de kolchozen vormen en die ten volle verdienen, nat men hen helden van de kollektivisatie noemt.

Deze voordelen zullen de boeren, die uit de kolchozen zijn getreden, niet krijgen. Is het soms niet duidelijk, dat de boeren die uit de kolchozen treden, een fout begaan? Is het soms niet duidelijk, dat zij zich het verkrijgen van deze voorrechten alleen kunnen verzekeren, indien zij in de kolchozen terugkeren?

De achtste vraag. Wat moet met de kommunes gebeuren, moet men ze niet ontbinden?

Antwoord. Neen, men moet ze niet ontbinden, daar bestaat geen enkele reden voor. Ik spreek hier van de werkelijke kommunes en niet van de kommunes op papier. In de graangebieden van de U.S.S.R. bestaat een aantal uitstekende kommunes, die het verdienen dat men ze aanmoedigt en ondersteunt. Ik bedoel de oude kommunes, die de jaren van beproeving hebben doorstaan, die zich in de strijd hebben gestaald en die ten volle hun bestaan hebben gerechtvaardigd. Wat betreft de nieuwe kommunes, die pas onlangs werd opgericht - zij zullen hun bestaan slechts dan kunnen verdedigen, indien zij vrijwillig, onder aktieve ondersteuning van de boeren, zonder gedwonge socialisatie van de leefwijze werden georganiseerd.

Het vormen en leiden van kommunes is een ingewikkelde en moeilijke zaak. Grote en stabiele kommunes kunnen slechts bestaan en zich ontwikkelen, indien er ervaren kaders en beproefde leiders aanwezig zijn. Een overhaaste overgang van het aftel-statuut naar het kommune-statuut kan de boeren slechts van de kollektivisatie afstoten. Derhalve moet men deze kwestie met bijzondere ernst en zonder de minste haast behandelen. Het artel is een gemakkelijker vorm voor het bewustzijn van de grote massa der boeren. Daarom is het artel op het huidige moment de meest verbreide vorm van de kollektivisatie. Slechts naarmate het landbouwartel zich verankert en versterkt kan de basis voor een massabeweging van de boeren in de richting van de kommunes worden geschapen. Derhalve kan de kommune, die een hogere vorm is, slechts in de toekomst tot de hoofdschakel van de kollektivisatie worden.

Negende vraag. Wat moet er met de koelakken gebeuren?

Antwoord. Tot nu toe hebben wij alleen over de middel boer gesproken. De middel boer is de bondgenoot van de arbeidersklasse en wij moeten een kameraadschappelijke politiek ten opzichte van hem voeren. De koelak - dat is een andere kwestie. De koelak is een vijand van de Sowjet-macht. Tegenover hem zijn wij niet vredelievend en kunnen dit ook niet zijn. Onze politiek met betrekking tot de koelakken is de politiek van de likwidatie der koelakken als klasse. Dit betekent natuurlijk niet, dat wij de koelakken in een hand-omdraaien kunnen likwideren. Maar dit betekent, dat wij er naar zullen streven, de koelakken te omsingelen en te likwideren. Ziehier wat Lenin over den koelak zegt:

“De koelakken zijn de meest beestachtige, de meest ruwe, de meest woeste uitbuiters, die meer dan eens in de geschiedenis van de andere landen de macht van de landheren, de vorsten, de priesters en de kapitalisten hebben hersteld. Er zijn meer koelakken dan landheren en kapitalisten. Maar toch vormen de koelakken een minderheid in het volk ... Deze bloedzuigers hebben zich tijdens de oorlog aan de volksnoden volgezogen, zij hebben duizenden en honderdduizenden bijeen geschraapt door de prijzen van het graan en de andere produkten te verhogen. Deze spinnen zijn vet geworden ten koste van de door de oorlog geruïneerde boeren en van de hongerende arbeiders. Deze bloedzuigers hebben het bloed gedronken van de werkers en werden des te rijker, hoe meer de arbeiders in de steden en in de fabrieken honger leden. Deze vampiers vergaarden en vergaren de grond van de landheren in hun handen en slaan de arme boeren opnieuw in schuldsavernij" (zie Deel XXIII", blz. 206-207. "Kameraden, arbeiders, wij treden in de laatste beslissende strijd"),

Wij hebben deze bloedzuigers, spinnen en vampiers geduld en een politiek van beperking van hun uitbuitersneigingen gevoerd. Wij hebben hen geduld, omdat wij hun koelakkenbedrijf, hun koelakkenproduktie door niets konden vervangen. Thans hebben wij de mogelijkheid om hun bedrijf ruimschoots door het bedrijf van onze kolchozen en sowchozen te vervangen. Het heeft geen zin om deze spinnen en bloedzuigers verder te dulden. Deze spinnen en bloedzuigers, die onze kolchozen in brand steken; de funktionarissen van de kolchozen vermoorden en de uitzaai pogen te doen mislukken, nog verder te dulden -betekend ingaan tegen de belangen van de arbeiders en boeren.

Daarom moet de politiek van de likwidatie van de koelakken als klasse worden uitgevoerd met heel die hardnekkigheid en konsekwentie, waartoe alleen de bolsjewiki in staat zijn.

De tiende vraag. Waaruit bestaat de direkte praktische taak van de kolchozen?

Antwoord. De direkte praktische taak van de kolchozen bestaat in de strijd voor de uitzaai, in de strijd voor de grootst mogelijke uitbreiding van het bebouwde oppervlak, in de strijd voor de juiste organisatie van de uitzaai.

Alle andere taken van de kolchozen moeten thans aan deze uitzaai worden aangepast. Al het andere werk in de kolchozen moet thans aan het werk op het gebied van de organisatie van de uitzaai ondergeschikt worden gemaakt.

Dit betekent, dat men de stabiliteit van de kolchozen en van hun aktief van partijlozen,

de bekwaamheid van de leiders der kolchozen en van hun bolsjevistische kern niet aan schetterende resoluties en veelbelovende begroetings-proklamaties zal toetsen, maar aan de levende werkelijkheid van de juiste organisatie van de uitzaai.

Wil men echter deze praktische taak met ere vervullen, dan moet men de opmerkzaamheid van de funktionarissen der kolchozen op de economische vraagstukken van de kollektivisatie, op de vraagstukken van de innerlijke opbouw van de kolchozen richten.

Tot voor kort stond het jagen naar hoge cijfers van de kollektivisatie in het centrum van de belangstelling der kolchos-funktionarissen, waarbij de mensen het onderscheid niet wilden zien tussen de werkelijke kollektivisatie en een kollektivisatie op papier. Thans moet deze hartstocht voor cijfers eenvoudig opzij worden gezet. Thans moet de belangstelling van de funktionarissen op het verankeren van de kolchozen worden gekoncentreerd, op de organisatie van het juiste vormgeven aan de kolchozen, op de organisatie van het zakelijke werk in de kolchozen.

Tot voor kort was de belangstelling van de kolchos-funktionarissen gekoncentreerd op de organisatie van grote kolchoseenheden, op de organisatie van de z.g.n. "giganten" (reuzen), waarbij deze "giganten" niet zelden in omvangrijke kommandoposten op papier ontaardden, die geen economische wortels op het platteland en in de dorpen hadden. Het werken voor uiterlijk vertoon slokte dus het zakelijke werk op. Thans moet de hartstocht voor uiterlijk vertoon eenvoudig ophouden. Thans moet de belangstelling van de funktionarissen toegespitst zijn op het organisatorisch-economische werk van de kolchozen op het platteland en in de dorpen. Wanneer dit werk de vereiste suksessen oplevert, zullen de "giganten" vanzelf ontstaan.

Tot voor kort werd er weinig aandacht besteed aan het betrekken van de middelboeren bij het leidende werk in de kolchozen. Intussen bevinden zich onder de middelboeren uitstekende landbouwers, die voortreffelijke bedrijfsleiders van de kolchosopbouw zouden kunnen worden. Thans moet aan deze tekortkoming in ons werk een eind worden gemaakt. Thans is het onze taak, de besten onder de middel boeren bij het leidende werk in de kolchozen te betrekken en hun de mogelijkheid te geven in deze kwestie hun capaciteiten te ontplooien.

Tot voor kort werd er niet voldoende aandacht besteed aan het werk van de boerinnen. De afgelopen periode heeft getoond, dat het werk onder de boerinnen tot de zwakste plek van ons werk behoort. Thans moet deze tekortkoming beslist en voorgoed worden opgeheven.

Tot voor kort gingen de kommunisten in een aantal gebieden van het denkbeeld uit, dat zij uit eigen krachten alle taken van de kollektivisatie konden vervullen. Daarvan uitgaande, besteedden zij onvoldoende aandacht aan het betrekken van de partijlozen bij het verantwoordelijke werk in de kolchozen, aan het naar voren brengen van partijlozen voor het leidende werk in de kolchozen, aan de organisatie van een uitgebreid actief van partijlozen in de kolchozen. De geschiedenis van onze partij heeft bewezen en de afgelopen periode van de kollektivisatie heeft het nog eens extra aangetoond, dat zulk een standpunt door en door onjuist is. Indien de kommunisten zich in hun eigen kring zouden opsluiten en zich door een muur van de partijlozen afscheiden, dan zouden zij de gehele zaak te gronde richten wanneer het de kommunist

en gelukt is, zich in de gevechten voor het socialisme met roem te beladen en de vijanden van het kommuniste te verslaan, dan kwam dat o.a., doordat de kommunisten de besten onder de partijlozen bij de zaak wisten te betrekken, doordat zij uit de brede lagen der partijlozen krachten wisten te putten en hun partij met een uitgebreid partijloos aktief te omringen. Thans moet aan deze tekortkoming in ons werk met de partijlozen vastberaden en voor goed ~en eind worden gemaakt.

Deze tekortkomingen in ons werk te herstellen, ze grondig op te heffen, - dat betekent het ekonomische werk van de kolchozen in het juiste spoor te brengen.

Dus:

- 1) Een juiste organisatie van de uitzaai - dat is de taak.
- 2) Het koncentrereren van de aandacht op de ekonomische 'raagstukken van de kollektivisatie - dat is het middel, dat nodig is om deze taak te vervullen.

"Pravda" Nr. 92

3 april 1930.

ⁱ Kursief van mij. *J. St.*

ⁱⁱ Kursief van mij. *J. St.*

ⁱⁱⁱ Kursief van mij *J. St.*

^{iv} Kursief van mij. *J. St.*

^v "dode zielen" leden, die alleen op papier bestaan.